

EL CAPTAIRE DE LA PAU, FERRAN GARCIA I FÀRIA

QUE SIGNIFICA L'AMNISTIA?

Divendres passat, vingué a la nostra ciutat en Ferran Garcia i Fària. Té 73 anys, viu a Sarrià, «captaire de la pau» del carrer Entença. Liberal de professió. Durant la república era jutge. Durant la guerra civil, capità republicà. «Crec que això no era cap crim» pensa quan recorda que durant molt de temps va ésser presoner d'«ells» al Castell de Montjuïc. Quan el seu judici va cridar: «Vosaltres em jutgeu a mi? vosaltres sou els rebels!».

La xerrada portava per títol: «**Què significa l'amnistia**». No cal dir que el seu estil és curiós, ple d'anècdotes, fent referència a la pròpia experiència, desordenat, desconcertant... Però tanmateix...

«Els atemptats recents de Madrid?: un complot feixista internacional en relació amb «les grans famílies» que voldrien només una pseudo-democràcia per a continuar remenant les cireres. Ells sempre han estat covards. No donen la cara».

Recorda en Garcia i Fària l'any passat a Entença, quan 50 ultres es llençaven sobre tres o quatre captaires de la pau i els atunyaven de mala manera. Saltant sobre la punta dels peus d'en Garcia i Fària, aconseguiren que li manquin actualment tres ungles dels dits.

«Quan el gran impuls dels nostres, sortits al carrer en manifestació el febrer de l'any passat, «ells» desapareixien. Quan «nosaltres» vàrem lassar-nos, tornaren a envalentar-se. Quan nosaltres afluiem, ells s'inflen. Això és una reacció lògica i natural. Nosaltres no hem de parar de manifestar-nos valents, coratjosos.

EMPRESAS

«HIERROS GRANOLLERS»,

SUSPENDE PAGOS

Hace un par de semanas suspendio pagos la empresa «Hierros Granollers», propiedad de Alberto Martinez Sabino, con 33 millones de deudas entre almacenistas y comerciantes.

En principio parecia que, tras rapidas negociaciones, la empresa y los acreedores habian llegado a un acuerdo, reuniendose en una cena en un centrico hotel de la ciudad para formalizar por escrito lo acordado que era que los acreedores afianzaran el cobro y se levantara la suspension.

Sin embargo unos dias despues, a la hora de formalizar los documentos de dicho acuerdo, todos los acreedores estamparon su firma menos uno de ellos se nego a hacerlo. Este, Masfer S.A. a quien se le adeudan cerca de cuatro millones, adujo que no acababa de ver clara la operacion ni las garantias ofrecidas al suspenso y por ello se negaba a rubricar el acuerdo. Por lo tanto, y si no se ha producido variacion en la postura de este ultimo acreedor, la suspension de pagos continua.

«La calle es mia!» va cridar fa temps en Fraga. En Garcia i Fària li escriví dient-li: «però no el carrer Entença!» No va rebre cap resposta.

«El nostre poble ha d'ésser un poble instruit. No ens posem a demanar «català per als immigrants» si nosaltres no el sabem. A cada cantonada hauria d'haver-hi una escola com hi ha un bar».

Garcia i Fària ha estudiat el català dues vegades. La primera fou el 31, quan el català fou cooficial i ell era jutge i havia d'escrivre les sentències i comunicacions en català. L'altra és recent: ha fet uns cursos i ha pasat uns exàmens. Recrear quelcom de semblant als «ateneus» d'abans. Eren els llocs de trobada del poble, de discussió, de cultura... Diguem-ne «cases del poble», «casals de la pau»...

Un gran interrogant, un dubte per en Garcia i Fària és el de saber si serem capaços, quan nosaltres serem amos dels nostres destins, de parar la immensa corrupció que protagonitzem actualment a tots nivells. Aquests 40 anys ens han avocant a cercar el màxim profit amb el mínim d'esforç. Els metges cobren massa, i els advocats... i tothom ho va fent.

«Les eleccions que s'acosten són molt difícils per a nosaltres. Tenim les de perdre. I hi haurà trampa també. Però hem danar-hi. Potser millor i tot que les guanyin ells. Perquè si no, com podrem nosaltres carregar amb el gran mort de la situació econòmica! Que ho arreglin ells que tenen més mitjans. Perquè estem al límit de la bancarrota. El nostre deute exterior és de 15 mil milions de dòlars. I la nostra riquesa interior està en un 60 o 65% en mans estrangeres».

L'estatut d'autonomia és urgent. Garcia i Fària posa com a termini màxim 2 anys. Quan el tinguem no serà suficient, n'hauré de fer un altre, perquè uns altres són els nostres temps.

«L'amnistia la donaran. De seguida. No crec que sigui total. Una setmana, quinze dies, un mes... Vindrà. Ens cal esperar quan ens la donguin i segons com ens la donguin, actuar. Els mercenaris d'ells, autors dels atemptats recents, no es poden comparar amb la nostra gent que ha comès delictes de sang. Ells ho han fet per uns diners, els nostres ho han fet per uns ideals polítics. Podriem dir, sense justificar el crim, que s'hi han vist obligats.

Garcia i Fària insisteix: tots a una, o quasi tots. No cal que l'opinió que se segueixi sigui sempre la millor, sino que sigui unitària. Ens donà la imatge del realisme polític, tot i que ell es defineix com a idealista. Cal tocar de peus a terra: lluitem per a la instauració d'un règim democràtic. Després posar-nos de ple en tants de fronts que cal canviar de dalt a baix, agafant-nos de valent en la reforma agrària i fiscal que en Garcia i Fària considera bàsiques.

Aquestes i més coses ens digué en Garcia i Fària.